

LÄHEMAD ÜRITUSED

Neljapäeval, 3. oktoobril kell 12.00 – ESAS seltsipäeval Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumis on kuulajate ees oma meenutuste ja muljetega Pariisi olümpiaturniiril mänginud sulgpallur **Kristin Kuuba**.

Esmaspäeval, 21. oktoobril kell 15.00 – ESAS Tallinna osakonna seltsiõhtul huvialaklubis Raavis (Raua tn 1) on kohtumine huvitava külalisega.

Neljapäeval, 7. novembril kell 12.00 – ESAS seltsipäeval ESOMis on oma meenutusi jagamas Saadjärvel juba neli aastakümnet nii suvel kui talvel purjesporti arendanud **Madis Toots**.

Esmaspäeval, 18. novembril kell 15.00 – ESAS Tallinna osakonna seltsiõhtul huvialaklubis Raavis (Raua tn 1) tuleb rahva ette Eesti Võrkpalli Liidu spordidirektor **Kert Toobal**.

Neljapäeval, 28. novembril – Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumis kell:
11.00 – ESAS täiskogu koosolek
12.30 – ESAS XVIII konverentsil räägitakse Eesti spordist mitme kandi pealt, ettekanded teevad **Enn Hallik, Tiit Lääne, Priit Neeme, Jaan Tults jt.**

Ürituse sujuvamaks korraldamiseks palume osavõtust anda teada hiljemalt 20. novembriks kas enn.mainla@gmail.com või tel. 56497632 (Enn Mainla).

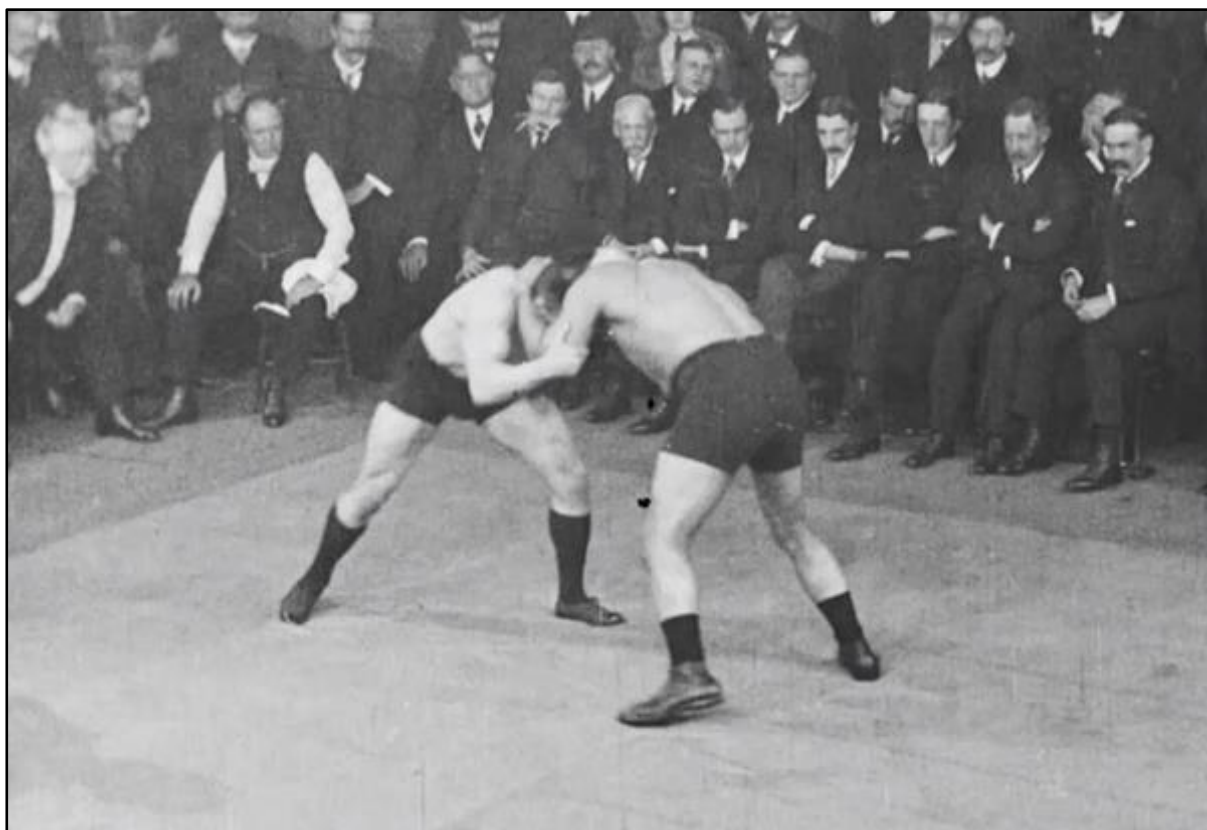
Neljapäeval, 5. detsembril kell 12.00 – ESAS seltsipäeval ESOMis on oodata külla põnevad esinejat.

NB! – Teatajas ilmunud informatsiooni ESAS ürituste kohta palume võtta osalemise kutsena, sest postikulude kokkuhoiu vajaduse tõttu iga ürituse kohta eraldi kutset ei järgne. Täpsemat infot ürituste kohta võib leida ka Eesti Spordiajaloo Seltsi kodulehelt – www.esas.ee või ESOMi kodulehelt – www.spordimuuseum.ee

KROONIKA

HARULDANE LEID – FILM GEORG HACKENSCHMIDTIST!

Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi algatatud spordi-ja olümpiafilmide festival SOFF sai 22. augustil jätku Tartu Elektriteatris avafilmina esmakordselt Eestis linastunud rohkem kui sajandivanuse filmilõiguga „The Great Wrestling Match“. Tegemist on ESOMi juhi Siim Randoja aastatepikkuse uurimistöo tulemusel Uus-Meremaa arhiivist avastatud tõenäoliselt vanima filmiga Eesti sportlasest ja pole väga üllatav, et selleks sportlaseks on selleaegses profimaadluses maailma tipus olnud Georg Hackenschmidt (*filmikaadril vasakul*), kelle jaanuaris 1908 Londonis toimunud maadlusmatš ameeriklase Joe Rogersiga on jäädvustamist leidnud.

Festivali avanud Tartu linnapea Urmas Klaas kiitis spordimuuseumi juba mitmel aastal vahvate spordifilmide toomise eest Tartu vaataja ette ja rõhutas, et seekordse festivali naelaks on 2024. aasta Euroopa kultuuripealinna jõudnud haruldane film erakordsest tartlasest Georg Hackenschmidtist, mis on väärikaks täienduseks selle aasta kultuuriprogrammile.

Kokku jõudis seekord nelja päeva jooksul vaatajateni kümme võrratut spordifilmi Eesti, Soome, Austria, Saksamaa, Iirimaa ja Hispaania filmitegijatelt. Filmiprogramm keskendus sel aastal küsimustele, mis paneksid mõtlema ka järeltulevatele põlvvedele, võrdõiguslikkusele ja jätkusuutlikkusele spordis.

SUVEKOOL MADSAL

Marika Rell

Eesti Spordiajaloo Seltsi XXIII suvekool oli tänavu 29.–30. augustini Valgamaal, Otepää ja Kääriku lähistel asuvas Madsa Spordi- ja Puhkekeskuses. Avasõnad lausus meie seltsi esimees Enn Mainla ja samas tutvustas ka ajakava.

Esimese „koolmeistrina“ esines väga huvitava etteastega olümpiapronks Jaak Mae (*pildil*), kes rääkis pisut oma sportlasteest ja pikemalt praegusest tööst Tehvandi Spordikeskuses, selle pideva arendamisega kaasnevatest rõõmudest ja muredest. Äsja oli seal toimunud MM laskesuusatamises suverullis.

Lõõskava päikese all alustasime ka sportliku poolega. Kavas oli petank, korvpalli vabavisked ja mölkky-mäng. Petangis paigutas oma kuulid 6 ja 9 meetrile kõige täpsemalt meestest Mait Luha ja daamidest Viive Reesar.

10 vabaviskest tabas Enn Hallik

kuuel ja Helju Mainla neljal korral. Mölkky finaalist väljus võitjana Gennadi Pentikäinen (*viskel*) ja naistest jõudis kõrgemale reale Helju Mainla.

Siis jätkus koolitöö jälle saalis. Teiseks külaliseks oli meil Rutt Šmigun (*pildil*), kes valiti 2010. aastal AASTA EMAKS. Tema rääkis meile põhiliselt oma tütarde Kristina ja Katrini sporditee algusest kuni tänaste

tegemisteni ja milline oli tema roll nende sporditegemise ajal. Kasutati võimalust küsida ja saadi lahkelt vastuseid ka mitmesugustele sportlikku suusaperekonda puudutavate küsimustele.

Õhtul toimus traditsiooniliselt mälumäng. Mälujõustikuks nimetatud vaimuteritamise küsimustiku koostas Viive Reesar. Parimana kogus 12 küsimusega 16 punkti võistkond Konjak, mille moodustasid loosikotist 4 konjakikommi välja tõmmanud (*pildil vasakult*) Natalja Taivere, Monika Holm, Rene Rinaldo ja Enn Mainla.

Kuna suvekooli aega langes kahe koolilapse sünnipäev, siis möödus õhtu lõbusas meeleolus koos Viive valmistatud tordi söömisega. Sellel nn sümposionil jätkus juttu ja nalja kuni oli aeg öörahuks.

Ka teisel päeval ei jätnud meid päike ja suvekuumus maha. See ei seganud siiski sporditunni läbiviimist, kus prooviti silma ja käe koostööd nooleviskes, milles täpsemateks osutusid Tõnu Jago ja Kersti Põldvee.

Enne järgmise koolmeistri tulekut oli meil natuke aega ja siis tuli välja, et meie seltskonnas on üks „kadumaläinud talent“ muusikuna – ooperihäälega laulja Tõnu Jago (*pildil seisab*), kelle nauditava etteaste saatel möödus meie ootepaus meeldivalt kiiresti. Ta muutis meie olemise väga rõõmsaks ja pani meidki laulma. Samuti rääkis ta meile oma võrkpalluri karjäärist nõukaajal ja reisidest välismaale. Oli üks äraütlemata vahva sell.

Tunnike enne lõunat jõudis meile külla Otepää valla spordispetsialist Ago Arro (*pildil*), kes rääkis muuhulgas sarjast „Otepää Valla Mängud“. See on kogukondlik spordisündmus, mis pakub aktiivset ja lõbusat sportimisvõimalust kõigile. Valla spordijuht kurtis, et kõige raskem on inimesi saada kodust välja, aga kui see ükskord õnnestub, jääb see „liikumismaitse“ juba nii mõnegi meelde, Otepää kandis muidugi rohkem talvisel ajal lumel.

Peale toekat lõunat tunnustati aupaberitega sporditundide punktisaagi põhjal edukamaid. Parimaks spordimeheks tunnustati Enn Hallik ja spordidaamiks Helju Mainla (*pildil*

keskel), head olid Tõnu Jago ja Monika Holm (*pildil vasakul*) ning tublid olid ka Rein Järva ja Marika Rell (*pildil paremal*).

Siis tunnustati aktiivsemaid „koolilapsi“ tänukirjadega ja jagati kõigile osavõtjatele medalid, millele olid kantud ka spordis saavutatud parimad kohad. Kool sai läbi lõputunnistuste väljajagamisega (*vt suvekooli lõpupilt lk 6*).

Kuna mina liitusin spordiajaloo seltsiga alles sellel aastal, siis minu jaoks oli kõik uus ja huvitav. Eriti tore oli tutvuda kõigi liikmetega nii Tallinnast kui Tartust. On ikka vägevad sportlased olnud ja aktiivsed ka praegu.

Jääme ootama järgmist kokkutulekut!

JOHANNES VEDRU JAGAS MULJEID PARIISIST

Matis Song

5. septembril sai alguse uus spordiajaloopäevade hooaeg Tartus, seda ikka endiselt Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi seminariruumis (*vaade saali*). Esimese selle tsükli päeva esinejaks oli ERRi sporditoimetuse ja ESOMi töötaja, meie seltsi liige Johannes Vedru.

Vedrule oli see Pariisis käik esmakordne kohapealne olümpiakogemus. Kuigi me eeldame et ERRist kohale minev inimene on teleajakirjanik, siis Johannes Vedru oli Prantsusmaal kui trükiajakirjanik, nagu ka Maarja Värvi. Ainukese inimesena oli ERRist teleajakirjaniku pääsmega kohal Debora Saarnak.

Johannes Vedru (*pildil*) esmamuljed Pariisist olid väga head. Olümpiarajatised olid ühildatud kenasti Pariisi ajalooliste ja kuulsate kohtadega. Lisaks olid Pariisis võistluste kohad kenasti koos. Kui olümpia alguses oli kuulda kurtmist probleemide üle olümpiatranspordiga, siis see Vedru sõnul teda ei häirinud. Kuna ERRi töökas kollektiiv elas ühe linna tähtsama raudteesõlme juures, pääseti ka hästi liikuma. Pressikeskused olid olümpialinnas ehitatud enamasti ajutistena ning nende funktsionaalsus oli lihtne ning mugav. Suurematesse võistluspai-kadesse oli vahel ilma eeltaotlust tegemata keeruline pääseda, eriti kui oli tegemist prantslaste seas populaarse ujumise või judoga. Samas kui oli vaja teha väike telefonikõne Eesti Olümpiakomitee pressitašeele, siis luba ka saadi. Rannavõrkpallis tuli näiteks ajakirjanikel ka oodata, et saada istuma. Meeldejääv oli suursugune Grande Palais, kus toimusid tulised vehklemisturniirid.

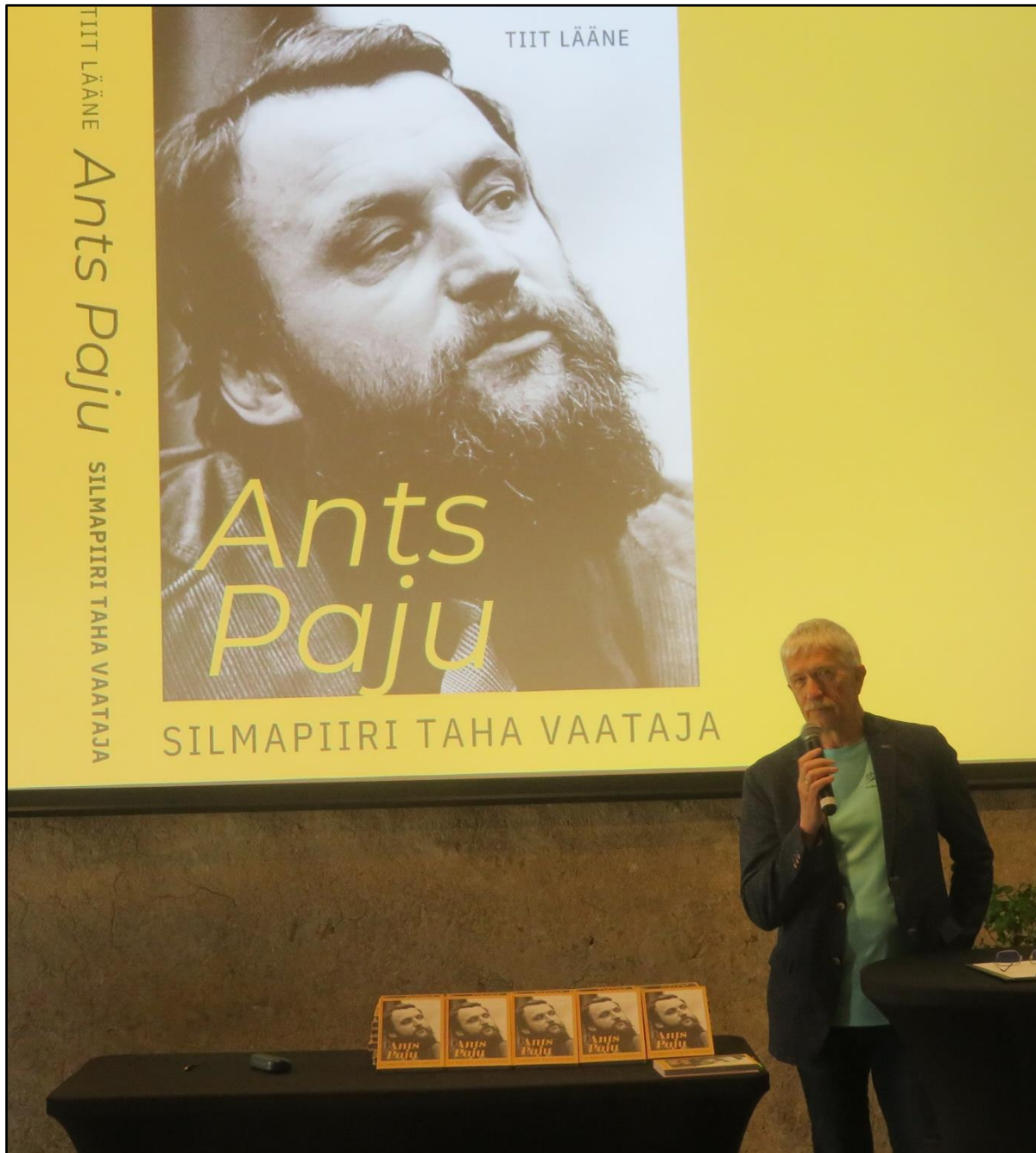

Silma paistis prantslaste äärmiselt tugev poolehoid omadele, olgu siis olümpiaragbit vaadates või judolegendile Terry Rinerile kaasa elades. Samuti olid ragbi kõrval köitvad alad eelkõige eestlasele eksootilisemad alad, nagu breiktants ja taekwondo. Sügava mulje jättis Vedrule meeste korvpalli USA–Serbia poolfinaal, Serbia fännide võimas kaasaelamine ning USA tähtmängijatest õhkuv enesekindlus. Pealtvaatajate tüpaaž oli erinevatel aladel väga erinev. Peale ameeriklaste hakkas silma hollandlaste suur kohalolu. Kõige kaugem koht, kus Vedru sai olümpiat vaatamas käia oli Versailles, kus toimus maastikukross ja kus naiste seas osales Janika Lõiv.

Igatahes jäi spordiajaloopäeva külaline Pariisis käiguga väga rahule. Järgmine olümpia, 2026. aasta taliolümpia Itaalias Milanos ja Cortina d'Ampezzos töötab tulla kindlasti eriline, sest siis kannab ERR ise olümpiat Eestis üle.

SILMAPIIRI TAHA VAATAJA

Sellise pealkirjaga raamatu esmaesitlus Põltsamaa lossi Magnuse saalis toimus mälestuskonverentsi raames 10. septembril, mil Ants Paju, kellest Tiit Lääne kirjutatud raamat räägib, oleks saanud 80-aastaseks.

Avasõnad lausunud Tiit Lääne (*pildil*) sõnul toimunud mälestuskonverents ei olnud mitte klassikaline sündmus, vaid omanäoline nagu ka Ants ise armastas asju teha omamoodi. Tema sõnul ristasid tema teed Ants Pajuga 1977. aastal – tehti koos sporti ja ka töötati mõni aeg koos kohaliku lehe toimetuses. Tiit Lääne rõhutas, et see raamat on tema nägemus Antsust.

Sõna võtsid Tiit Lääne kõrval kirjandusteadlane Rein Veidemann (*ülal vasakul*), kettaheite olümpiavõitja Gerd Kanter (*ülal paremal*), 20. augusti klubi president Ants Veetõusme (*all vasakul*) ja Ants Paju tütar Angela Rehi (*all paremal*). Kõigil oli esile tuua mõni mälestuskild, omanäoline seik ühiselt käidud radadelt. Kõlama jäi mõte, et kui Antsu nii mõnedki teod, ka rajatud Tammsaare majamuuseum Kaukaasias Punasel Lagedal, võivad kaduda, siis Põltsamaale rajatud Sõpruse Park jääb aegadeks kestma kui kustumata mälestus Ants Paju elutööst Eesti kultuuri ja spordi põlistamisel rahva mällu.

PEASEKRETÄRI MULJED PARIISIST

Märt Ibrus

16. septembril oli Tallinna osakonnal külas EOK pikaajaline peasekretär, oktoobrist siiski ametist lahkuv Siim Sukles (*pildil jutuhuos*). Põhiteemaks oli ülevaade Pariisi olümpiamängudest.

Ettekandja sõnul olid need suurepärased mängud. Eeskätt oli tähtis asjaolu, et suurvõistlus peeti Euroopas. Polnud ajavahet, tingimused olid sobilikud, pealtvaatajad olid ülimalt asjatundlikud ja toetavad. Hinge kraabib ainult asjaolu, et ei tulnud medalit.

Suur oli ka kodune televaatajate huvi. Ujumise otsustavad stardid meie tippudega ja kümnevõistlus tõi telerite ette kuni 180 tuhat vaatajat. Meie koondis oli positiivse hoiakuga ja ühtne, pea kõik suutsid anda endast parima.

Olümpiaga seoses oli kõneaineks Venemaa ja Valgevene sportlaste osavõtt. Suutsime läbi paari aasta mõjutada ROK-i otsustusliini. Meie kindel EI sai tuge veel 10 riigilt, paraku oli see vaid tühine osa 206 ROK-i liikmesriigist. Muu maailm näeb asju palju lihtsamalt. Ka USA jaoks on olnud ju põhiline olümpiaajaloos vastasseis Venemaaga. See müüb. Siiski suutsime asju niivõrd mõjutada, et agressorriikide esindas kokku vaid 32 sportlast ja neist sisuliselt seal ei räägitud.

Järgnenud küsimuste vooruga lahati veel mitmeid teemasid. Hasartmängumaksu otselaekumise äravõtmine tähendas meie spordile 6 miljonit miinust. Küsimus oli, kui võrd see mõjutas meie koondise ettevalmistust. Kas meil on oskusteavet, mis jäi vajaka? Oli mitmeid valupunkte, Heiki Nabi laagrid vajalike partneritega, välistreenerite küsimus, uus paat sõudjatele, lõunamaalaagrid. Õnneks otseselt millestki vajaka ei jäänud. Aga küsimused on üleval. Eeskätt vajab tuge vanuseklass 18-23 aastat.

Alaliitude ja EOK vahel pole olnud kraaklemisi. Alaliitude enda probleeme ja nende lahkamisi on olnud vahel piinlik kõrvalt vaadata.

ROK-i uue presidendi osas ei näe Sukles Sebastian Coel võimalusi. Küll mainis ta, et favoriit on Samaranch juunior.

Avatseremooniat Sukles kiitis. Nii vormilt kui sisult. Seine jõel oli kulgemine küll võibolla veidi pikaldane, aga kogu kontseptsioon oli võimas. Eks need tseremooniad on ikka korraldaja riigi nägu, ka seekord. Piiride liigutamine

on prantslastele ikka omane. Seine jõe puhastamiseks kulunud 1,7 miljardit, kindlasti küsitav. Ajutised areenid linnas, seda võtet kasutati juba Londonis. Igati tervitav. Pariisis oli see väga efektne, eeskätt tuntud objektide taustal.

Eesti spordis on tugevuseks, et aktsepteeritakse erisusi. Toimetavad eri tiimid. Johannes Ermi puhul annab see nt suuri lootusi. Samas, kui Soomes on käivitunud olümpia krahhi järel suured diskussioonid, siis meil puudub igasugune analüüs. Alaliidud jäävad nõrgaks. Ka meedia ei ole suutnud siin midagi pakkuda. Rein Järva tõi taas välja spordiajaloo seltsi vana argumendi, puudub sportlaste oma analüütiline väljaanne.

Tõusis küsimus ka jalgpalli rollist ja sellest, kas ala võtab kõik lapsed ära. Sukles seda ohtu ei näe. Alad on siiski paljus üsna erinevad, kellele mis sobib, selles on küsimus. Valikuvõimalusi peaks jaguma.

Keeruline on ka treenerite teema. On olnud põlvkonniti erinevaid aegu. On tekkinud teatud tühimikke. Samas on võõriti vaatamist välistreenerite poole. Pole head suhet ka kõrgkoolidega. Treenerite ettevalmistuse osas on jäänud vajaka. Õppivaid noori on EOK suutnud siiski toetada. Teadusega pole kokkupuutepunkte ka palju. Ei osata küsida ega ka pakkuda.

Loodame Team Estonia arengusse. Alus pandi sellele 2019. Võeti šnitti lähiriikidest. Ring on küll laiali valgunud. Rohkem tuleb rõhku panna tugiteenustele, samuti noorte treeneritele.

Sloveenia mudelit on jälgitud, seal on olnud läbi aastate riiklik tugi selja taga. Spordi rolli meie ühiskonda ei saa alahinnata. Sel on suur tähtsus, eriti emotsionaalselt.

Siim Sukles tunnistas, et seetõttu tundiski vajadust ametist taanduda, et spordis nii olulisest emotsioonist on saanud statistika. See valdkond nõuab aga kirge, muidu läheb keeruliseks ajaga kaasa liikuda. Uue EOK presidendi valimine peaks positiivse poole pealt aitama kaasa just diskussiooni tekkele meie spordiringkondades.

Kohtumine on lõppenud, tänuraamatud Siim Suklesel juba peos, aga Rein Järval ja Viive Reesarel on veel midagi peasekretäriaga arutada

OLÜMPIAPLAKATITE NÄITUS

18. septembril avati Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi uus eriväljapanek, mis viib külastajad visuaalsele teekonnale läbi olümpiamängude ajaloo. Näitus haarab kõiki senitoimunud suveolümpiamänge, toob esile olümpiaplakatite rolli nii mängude reklaamimisel kui ka nende visuaalse identiteedi loomisel.

Olümpiaplakaditel on olnud mängude ajaloo vältel oluline koht. Juba esimesed ametlikud plakadid said kiiresti olümpiamängude turunduse lahutamatuks osaks. 20. sajandi jooksul arenesid plakadite kujundusvõtted, kaasates uusi kunstistiile ja tehnoloogiaid, mis võimaldasid luua visuaalseid, olümpiamängude ainulaadset vaimu jäädvustavaid meistriteoseid.

Uus näitus annab külastajatele kuni jaanuarini suurepärase võimaluse tutvuda olümpialiikumise visiitkaardiks olnud plakatitega ja muidugi ei puudu ka Pariis 2024 ametlik plakat. Kõiki näitusel olevaid plakatite koopiaid saab spordimuuseumi poest koju kaasa osta.

IN MEMORIAM

HEIKI KUIGO

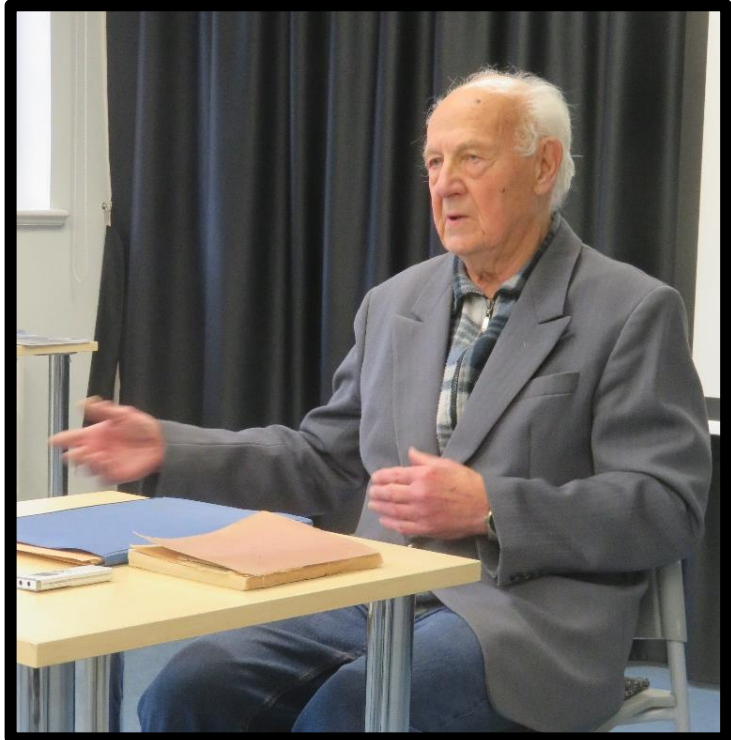
23. IX 1930 – 18. VI 2024

Meie seast on jäädavalt lahkunud tähelepanuväärne tartlane, teenekas projekteerija, tubli veteransportlane ja spordiajaloo seltsi liige Heiki Kuigo.

Heiki Kuigo sündis Tartus 23. septembril 1930, käis siin koolis, lõpetas Tartu 1. Keskkooli ja läks õppima metsandust Tartu Riiklikku Ülikooli. Peagi viidi see eriala üle avatud Eesti Põllumajanduse Akadeemiasse. Heiki lõpetas kõrgkooli 1953. aastal. Noor EPA vajas hädasti kaadrit ja nii sai ta kohe tööle EPA-sse õppejõuna. Ta luges üliõpilastele tugevusõpetust.

Spordiala, millele Heiki kaotas oma südame, oli korvpall. Oli nii, et 1949. aastal ehitati TRÜ majandushoone taha Toome tõusule väljak, treeniti kaks kuud, mindi seitsme mehega Harkovi ja võideti 8 linna turniir.

Heiki Kuigo (*pildil esinemas seltsipäeval novembris 2020*) suurim teene Eesti spordi ees on see, et ta projekteeris EPA võimla, juhtis lammutus- ja ehitustöid ja osales lisaks ka veel kõrvalhoone (saalid, maadlusruumid, duširuumid jne.) ehitamisel. Veel viimase ajani, st kuni 2009. aastal võimla suleti, võis Heikit kohata omaehitatud võimlas palli patsutamas.

Andeka mehe tööalane edu oli järgmine. 20 aastat EPA-s dotsent, järgnevalt oli ta edukas projekteerija, olles ELVI erikonstrueerimisbüroo direktori asetäitja. Neile allusid 11 majandit. Kõige vahvamaks on ta pidanud tööd kohakaaslasena Raekoja pl. 14 asunud Kommunaalprojekti ühes ruumis koos Arnold Matteusega.

Huvi Eesti spordiajaloo vastu tõi ta 2019. aastal Eesti Spordiajaloo Seltsi ridadesse ja temast sai aktiivne üritustel osaleja ning paaril korral jagas ka ise seltsipäevadel oma rikkalikke spordimälestusi kuulajatele.

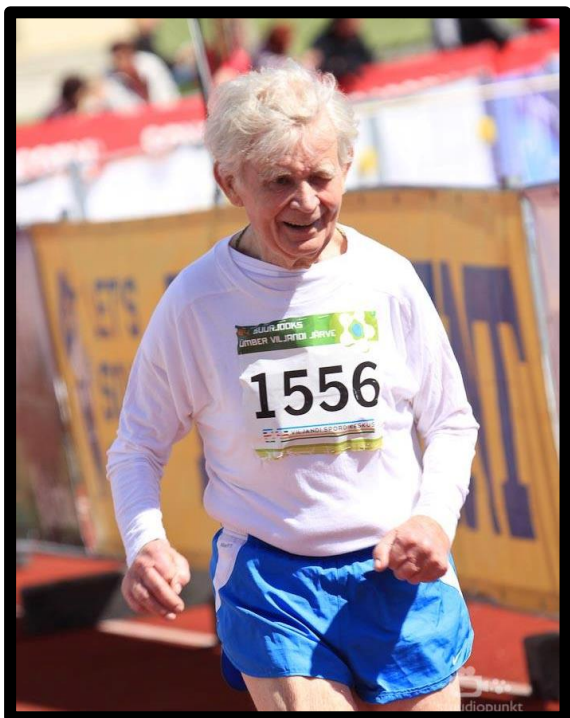
Hea tervis, füüsiline vorm ja positiivsus lubasid tal kõrges vanuses kiidelda: „Ilmatsalu Maximas käin autoga.“ Autoga käis ta veel kevadel bowlingurajal Sõbra keskus ja nii mõnigi palju noorem Kodukotuse meesteklubi seltskonnast pidi tema täpseid viskeid kadestama. Eks see kõik oleks jätkunud, aga ... Oleks ta ju septembris tähistanud oma 94-ndat sünnipäeva.

Andekat projekteerijat, alati naerusuist ja optimistlikku spordimeest jäävad meenutama tütar Eike, tüträtütar Hanna, sõbrad ja seltsikaaslased.

Viimaste nimel Marje Aavoja.

EINART ALUS
19. IV 1933 – 16. IX 2024

16. septembri varahommikul lakkas 92. eluaastal tuksumast kirgliku spordi-, laulu-, tantsu- ja naljamehe Einart Aluse süda. Pika elutee jooksul jõudis ta mitmel alal tublide tulemusteni. Tõsisemalt meeldisid Einartile kiiruisutamine ja pikamaajooks, millest saigi ta elu armastus.

Kolleegidena oleme aastaid kõrvuti keeranud auto- või bussirooli nii Tallinna 1. Autobaasis kui Tallinna Taksopargis. Aja möödudes nimetused muutusid: "Tallinna Autoveod" ja "Tulika Takso", kiindumus autojuhiametiga vastu jäi. Võib-olla mõjutas seda ka mõlemas töökohas valitsenud sportlik õhkkond ja võimalus kaasa lüüa isetegevuses laulukooris või ansamblis. Alati toetasid tema tegemisi pereliikmed, abikaasa Helle, poeg Aldis, NSV Liidu meistersportlane moodsas viievõistluses, ja tütreid. Hiljem võtsid ka nende järeltulijad Einarti (*pildil*) spordipisikust tuld ja on astunud vanaisa tallatud radadele – üsna edukalt on

osaletud Suurjooksudel ümber Viljandi järve.

Riigikorra vahetumise eel hakkasid Eesti spordiveteranide rahvusvahelised sidemed tihenema. Tuleb meelde, kuidas me 1991. aastal Soomes Turus korraldatud kergejõustikuveteranide MM-ile mõtlesime raha kokkuhoiu eesmärgil kohale jõuda maanteel hääletades! No ei õnnestunud – Espoos pidime ikkagi rongile istuma.

Ja siit alates saigi Einartist üks meie pikaaegsem tiitlivõistlustel käija: Turu, Ateena, Buffalo, Brisbane, Durban ja nii mõneski maailma kandis veel. Kuni 2008. aastal Sloveenias Ljubljanas ühel vabal päeval juhtus õnnetu kukkumine ja puusaluu ränk murd. Arstide järelvalve all mitme ümberistumisega lennureis läbi Euroopa Helsingisse ja sealt kiirabibussiga Tallinna haiglasse ravile. Paranes jätkas ta visalt oma lemmikjooksul osalemist – koos teise visa hinge Benno Viirandiga (*pildil viimane finiš käsikäes 2016*) juhivad nad siiani Suurjooksu osaluskorra-

de edetabelit. Einart jooksis oma viimase, 57. jooksu seal 2016. aastal 83-aastasena. Oli pikalt ka vanim osavõtja, kes alustas juba 1954. aastal.

Eesti kergejõustikuveteranid jäävad mälestama oma rõõmsameelset ja naljalembelist teekaaslast, kelle maratonijooksu aeg 2:40.21 aastast 1961 oleks tänapäevalgi ilus tulemus. Ka Eesti MV maratoni pronksmedal on tunnustus. Kurbuses langetasid pea Einarti ärasaatmisel tema sõbrad ja jooksukaaslased Jooksuklubist Hermes, kuhu ta kuulus klubi loomisest peale üle 30 aasta. Samuti on leinas kaaslased Eesti Spordiajaloo Seltsist, millega ta ühines 15 aastat tagasi.

Jää hüvasti, sõber! Kaastunne pere liikmetele!

Seltsikaaslaste nimel Jaan Vehlmann

LIIKMEMAKSUINFO!

ESAS täiskogu otsusel on **2024. aastast liikmemaks 15 eurot** (pensionäridel **10 eurot**). Endiselt on **liikmemaksust vabastatud 85-aastased ja vanemad**. Liikmemaksu vabastus kehtib ka **auliikmetele**. Loomulikult liikmemaksust vabastatutel **jt pole keelatud seltsi oma panusega toetada**. Seltsi sisseastumismaks on **5 eurot**.

Täname neid, kes liikmemaksu kenasti tasunud, aga kahjuks mitte kõik pole märganud tariifimuutusega sammu pidada ja peaksid oma ülekantud summale pisut lisama. Kes aga hoopiski on seni unustanud sellel aastal (mõned pisut varasemalgi) liikmemaksuga tegeleda, siis hakkab jõudma kätte selleks liigituseks päramine aeg.

Liikmemaksu (ja toetusi) on võimalik üle kanda **Eesti Spordiajaloo Seltsi arveldusarvele nr. EE951010152001602002** SEB pangas või tuua/saata seltsi esimehele Enn Mainlale (Rüütli 15, Tartu 51007, tel 56497632, E-mail: enn.mainla@gmail.com) või Tallinna osakonna liikmetel oma osakonnas Viive Reesarele (tel 59196767).

□ □ □ □ □ □ □

Täname Eesti Kultuurkapitali seltsi tegevuse toetamise eest!

□ □ □ □ □

**Kasutatud ESOM kodulehel ilmunud materjale
Fotod: ESOMi kogu, Kristjan Kivistik, Peep Kruusmaa, Mait Luha,
Enn Mainla ja Jaan Männik**

□ □ □

**Eesti Spordiajaloo Seltsi Teataja nr 111
koostas ja toimetas Enn Mainla**